

I. Țintuit pe cerul Europei

Mi-am făcut cu limba semnul crucii, respectînd procedura standard pentru situațiile cînd mă vedeam intrat în rahat pînă la gît. În rest, nu eram un practicant zelos al religiei. Pot recunoaște acest păcat acum, cînd mă văd cu sacii în căruță, cum se spune, iar tigva Colonelesei Taifun, curățată bine de păsările cerului, rînjește la lună pe un tăpșan din apropierea cătunului Gorun. Dar să nu anticipăm.

Mă aflu într-o împrejurare nenorocită, deoarece lucrurile scăpaseră de sub control. Se va-ngriji Dumnezeu de oaia jertfei sale, am adăugat, plasîndu-I simplu și eficient toată grija și răspunderea pentru ilustra mea persoană. Mațele mi se învîlmăneau în gît într-o acută senzație de vomă, în timp ce turajia motoarelor devenise greu de suportat.

Prin cap mi se învîrteau două semne de întrebare. Unu: Cît va rezista carcasa fragilă pînă să se dezintegreze? Și doi: De ce n-am luat drumul pribegiei într-un autocar? Pe patru roți, ai măcar senzația de siguranță. Dar ce te faci dacă pe șosele nu există pic de securitate? Tot la cîteva zile se anunță pe posturile de televiziune că pe nu știu care șosea din Ungaria sau din Austria un TIR înmatriculat în România a făcut terci un microbuz cu nouă români care se deplasau la muncă în Spania ori în Italia. Nu le ajunge că se ciocnesc pe șoselele din țară, acum și-au mutat teatrul de operațiuni și în străinătate.

După un moment de derută, avionul porni pe pistă balansîndu-și aripile. Căpătă viteză într-un ritm tot mai nervos și continuă să ruleze trepidînd, pînă cînd reuși să se desprindă țîșnind spre cerul

plumburiu. Nu-mi puteam reprimă gândul că era ca și cum prin acest travaliu urma să mă nasc iar dintr-un cocon expulzat spre cer. M-am încordat involuntar strângând între degete închizătoarea metalică de la centura de siguranță. Stomacul mi s-a strîns într-un ghem țepos, timpanele mi se înfundau pe măsură ce aparatul lua altitudine. Căutîndu-și parcă drumul, avionul se înclină pe o aripă. Pentru cîteva clipe s-au zărit lumini gălbui în hăul de dedesubt. Însă imediat pasărea de metal se redresă și peste hubloul se așternu o pînză violet închis.

În difuzoare s-au auzit două-trei cuvinte englezești. N-am reușit să pricep nimic. Pe atunci știam cîteva expresii dintr-un curs practic de învățare rapidă a limbii engleze, numai că nu aveam pic de exercițiu. Nu făcusem engleza în școală și călătorisem puțin peste graniță, încît n-aș fi putut să reproșez ceva englezului pe care l-am descoperit mai tîrziu în mine. Am ridicat din umeri, făcîndu-mi sumar socoteala că mergeam înainte în virtutea inerției. Nu trebuia să-mi bat capul prea mult, parcă eram pe tobogan.

La mijlocul vieții, exact ca un ilustru predecesor, m-am trezit pe neașteptate expulzat către o altă lume. Păraseam poate pentru totdeauna mediul în care trăisem modest și neștiut pînă atunci și încercam să pătrund cu viteză amețitoare într-un tărîm străin.

În urmă rămînea o lume ce devenise de cîteva ani hîdă, periculoasă. O lume în care omul nu valora doi bani, iar conducătorii își obligau supușii să emigreze. Mă cutremuram numai amintindu-mi. Ce se va alege din toate astea? Încotro se îndreaptă o țară din care oamenii sînt încurajați și nevoiți să plece în pribegie pentru a supraviețui și ce viitor are ea? Niciun răspuns.

Deasupra noastră se afla Cel care ținea suspendată această jucărie peste prăpastia pe care nu reușeam să mi-o scot din minte. La peste 10.000 de metri înălțime, valoarea și semnificația lucrurilor se schimbă și nu-ți rămîne decît să-ți pui toată nădejdea în puterile Domnului. M-am uitat în jur, însă Gabriel, îngerul meu păzitor, dispăruse după perdeaua minții care separă lumea noastră de cealaltă. Chiar dacă era atins de aripa sfințeniei, își păstrase

inocența copilăriei și deseori avea chef de joacă. Uneori mă puneam la grea încercare prefăcîndu-se că m-a părăsit. Un timp mă tot lăsam cuprins de panică și deznădejde, pînă cînd m-am prins că pișicherul făcea glume. De fiecare dată apărea vesel și pus pe șotii. Treptat am reușit să stabilem un limbaj subliminal cu ajutorul căruia ne înțelegem oareșicum. El îmi oferea sentimentul de siguranță de care aveam atîta nevoie.

Sigilat în capsula metalică, încercam să scrutez viitorul. În față se afla un abis prin care nu puteam desluși nimic. Iată, a fost nevoie de un „comunicat” aiuritor pentru ca întreg trecutul meu să se spulbere în patru zări. Într-o clipă soarta și-a schimbat brusc direcția și a luat o turnură absurdă. Pentru moment nu găseam alt calificativ drumului pe care o pornisem. Pur și simplu, fusesem nevoit să abandonez totul și să plec mai departe gol-goluț, dacă pot spune astfel. Ce s-a întîmplat, de ce am ajuns aici? Am ridicat din umeri, convins că nimic nu mai putea fi ca înainte.

Eram obosit din cale afară. După primirea „comunicatului” nu mai reușisem să ațipesc. E-mail-ul a fost expediat la prima oră a dimineții. Nu se luminase de ziuă, cînd m-am trezit cuprins de o bizară și grea presimțire. Am băut cîteva guri de apă și, minat de o intuiție obscură, am deschis laptopul. Ca un făcut, era singurul mesaj în *Junk mail*, deși de obicei intrau cu zecile pe noapte. Însă era un mesaj satanic. Cele două pagini atașate musteau de venin. Probabil asta umflase într-atît mărimea textului, încît îmi umpluse pînă la refuz micul calculator. Glumesc, însă coincidențele astea par ciudate.

L-am deschis fără să stau pe gînduri, atras irezistibil de pericolul ce putea fi intuit încă din titlu: „Împotriva crimelor comise asupra intelighenției românești prooccidentale...!”. Parcurgînd textul pe diagonală, am rămas perplex. Nu-mi venea să cred că o minte de om poate scorni atîtea enormități. Imediat însă situația mi-a apărut de-a dreptul comică și am început să rîd. Coloneleasa deraiază, mi-am spus, încercînd să nu dau importanță situației.

Însă n-am reușit să mă întorc în pat. Îmi pierise somnul și am pus de cafea. Așteptînd să dea apa în clocot, am recitat textul. Nu reușeam să pricep nimic. Tulburat peste măsură, nu mă puteam defel concentra.

Nici n-am apucat să-mi torn niște cafea, cînd a prins să sune telefonul. Credeam că înnebunise tot orașul. „Comunicatul” fusese împrăștiat în cele patru zări și mulți aflaseră ce figură sinistă eram în realitate și cît rău reușisem să produc în jur. Un adevărat torționar. Mă sunau prieteni, cunoscuți, dar și oameni de care auzisem numai. Am fost surprins să-mi dau seama că o știau pe Coloneleasă ca pe un cal breaz și pricepeau dedesubturile hărțuiei la care eram supus. Cam toți mă compătimeau, asta părea să fie tonul general.

Nu mai înțelegeam nimic. Eram sfătuit să-mi strîng catrafusele și să părăsesc la iușală orașul. Am crezut că vorbesc la mișto și un timp am răspuns în doi peri. Puțin mai tîrziu, mi-am dat seama că unii sînt cu adevărat îngrijorați. Asta m-a afundat și mai mult în neînțelegere. Cum adică să plec din oraș?! E orașul Colonelesei, sau ce? Nici nu se punea problema. Degeaba scotea flăcări pe nări, nu eram eu omul care să se piardă cu firea. Din bîrlogul meu, încercam să mă dau rotund și-i asiguram pe toți că nimic nu mă va clinti din hotărîrea de a rămîne pe poziție. Însă nu reușeam să fiu destul de convingător. Deși nu le vedeam fața, simțeam că destinatarii clătinau din cap.

Am rezistat în atitudinea mea intransigentă pînă spre amiază. Nu s-a născut omul care să mă sperie pe mine, îi asiguram pe toți. Am și eu păcate ca oricare, dar laș nu sînt. Și n-am de gînd să-mi iau lumea în cap pentru că așa vrea o psihopată. Cam asta era placa pe care o puneam la fiecare apel telefonic. Mă simțeam bine în postură de viteaz, nu fusesem atît de cocoloșit de cînd mă știam. Era o experiență nouă și cît se poate de plăcută. Răspundeam la telefon din pat, încercînd să par cît mai blazat. Jocul mă prinsese și mi se părea că am devenit peste noapte un tip curajos peste măsură. Măcar în închipuirea mea, acțiunile îmi crescuseră serios.

La cîteva minute după ora douăsprezece, a sunat și Anca, o filoloagă blondă, simpatcă. O știam din Universitate. Ne salutăm de fiecare dată și schimbam cu ea cîteva vorbe probabil, însă nu avusesem alte legături. Lăsa totuși impresia unei tipe pe care te puteai bizui. Am asigurat-o și pe ea că n-am de gînd să dau un pas înapoi. Pusesem aceeași placă și mă țineam bătos.

— Știu, însă lucrurile sînt mai complicate, m-a asigurat Anca. Tu nu cunoști familia asta... Nu-ți spun de cîte sînt ei în stare. Înainte de '89 eu am fost urmărită de taică-su, îți vorbesc în cunoștință de cauză. Și nu-i vorba numai de tine. Rudele tale se afla în același pericol. Gașca asta e în stare de orice, nu încerc să te impresionez sau să te sperii. Ia în calcul variantele cele mai proaste. Uite, *noi* îți dăm o mîna de ajutor, nu ești singur. Pregătește-ți bagajul, trec în seara asta pe la tine. Pa!

Începuse să mi se învîrtă capul. Toți mă asigurau că *ăia* erau în stare de *orice*. Și mă bombardau cu exemple năucitoare. Cam toate se refereau la indivizi cărora li s-au smuls unghiile ori au fost găsiți cu membrele sfărîmate în pădure etc. Părerea tuturor era să mă car cît mai departe, în Italia sau în Grecia. Și să-mi șterg bine urmele pe măsură ce mă îndepărtez. Taie puntea în spatele tău, amice, mă îndemnau.

Asupra mea planau păcate grele. Printre alte crime, eram acuzat de legături cu Moscova și cu Islamul. Se pretindea că n-am alt țel în viață decît să distrug nu știu ce faimoasă axă București-Londra-Washington. Că sînt antisemit și personal organizasem „Operațiunea anti-iudaică”! Operațiunea asta de care atunci auzeam pentru prima oară era, cică, ideea mea. Din cîte aflasem, urmăream să dau de pămînt cu toată civilizația occidentală și să-mi fac nevoile deasupra. Tot aiureli din astea. Nici procurorul iadului nu manifestă atîta abilitate în inventarea de acuzații. Și, totuși, oricît de ticălos aș fi fost, nu-mi venea la socoteală să-mi părăsesc orașul. Cum adică, nu mai existau legi și autorități?

Spre seară, am auzit un zgomot surd în fața casei. M-am repezit la fereastră. Un cauciuc fumegînd se rostogolea prin curte,

iar o Dacia papuc albă dispărea în cotul stradelei. În remorcă se afla un individ cu fața acoperită. Nemernicii, mi-am șoptit în barbă, urmărind rotocoalele pe care le făcea roata învâluită într-un nor de fum. După câteva rotiri și hurducăieli, se opri la marginea stratului cu flori de toamnă, continuând să fumege inutil.

Am coborât imediat. Nu era nici un pericol, au intenționat să mă avertizeze. Trebuia să aflu că sînt în stare de orice. M-am întors în mansardă, dus pe gânduri. Încăpățînarea mea începuse să se clatine serios. Îmi ridicasem în cap niște interlopi fără scrupule. Nu era de glumă. Îngrijorat, am tras storul camuflînd încăperea și am început să-mi fac bagajele. Cîteva cămăși, niște chiloși și ciorapi, o sticlă cu scotch pe care o aveam dosită în debara. Am îngrămădit toate astea într-un rucsac din piele neagră. Am adăugat un sandvici, aparatul de fotografiat și micul laptop. Un săpun, peria și pasta de dinți. Și cîteva sute de euro. Cam asta era toată averea mea.

Nu se făcuse șapte seara, cînd am auzit tocure pe trotuarul din fața casei. Boc-boc, boc-boc, zgomotele se apropiau implacabile ca destinul. N-am reușit să rezist curiozității și am ferit puțin storul. Începuse să se întunece, în noiembrie zilele sînt scurte. În lumina gălbuie a becului, frasinul dezgolit din capătul parcerii părea din piatră. Boc-boc-boc. Zgomotele se ridicau dinspre maghernița de scînduri în care Katy ținea uneltele gospodărești, un alambic de făcut țuică pe care nu-l mai folosea de ani și ani, o motocicletă veche marca Jawa cu farul și oglinzile sparte, cu roțile descentrate și spițe îndoite, două butoaie cu doagele desfăcute, cununi de ceapă și usturoi, cîțiva săcușori cu făină și un măturoi din nuiete.

Bob-boc, boc-boc. Și la scurt timp a apărut Coloneleasa. Cîinele negru, un rottweiler uriaș, mergea alături în trap mărunț. Printre ostrețele gardului, nu puteam să-mi dau seama cum era îmbrăcată. Probabil purta blugi strîmți, geaca din piele maro și un fes, de sub care îi ieșeau lațele cenușii. Nu distingeam mare lucru, iar percepția îmi era deformată de ultima imagine pe care

o aveam despre amazoană. O clipă am avut senzația că se oprește, însă de îndată și-a reluat bocănitul pe trotuar. A pendulat într-o parte și-n alta de cel puțin douăzeci de ori. Probabil încerca să-mi bage frica în oase și nu se înșela prea mult. Mă simțeam ca un șobolan într-un fund de galerie.

Cuprins de agitație, m-am așezat pe marginea patului peste care întinsesem în grabă învelitoarea subțire. Nu apucasem să schimb pătura cadrilată cu plapuma din debara, cum procedam de obicei pe la mijlocul toamnei. Nici nu mai avea importanță acum, cine știe pe unde îmi era dat să dorm în lunile și anii următori?

Atunci am auzit-o pe Katy urcînd scările și înjurînd de mama focului. Zgomotul bastonului pe mozaic îi puncta ritmic apropierea. O bătaie în ușă și faimoasa mea stră-stră-străbunică intră în scenă.

— Ce se-ntîmplă, băiete? mă interpelă. S-au dat nemernicii ăștia la tine?!...

Ceva mi s-a părut schimbat la bătrîna mea. N-o mai simțisem pînă atunci atît de îngrijorată. Fața îi era maronie, străbătută de șanțuri adînci și zbîrcituri, iar nasul coroiat i se învinețise. Nu părea în apele sale și în primul moment am crezut că a depășit măsura la vorcă. Altfel era greu să-mi explic neliniștea ei.

De obicei o durea drept în pix de toate. Dar nu știu de ce vorbesc la trecut, cînd e neschimbată pînă-n ziua de azi. Vară și iarnă poartă un pardesiu de culoarea jegului, ros și pătat, iar o bonetă decolorată îi acoperă cele cîteva fire de păr alb. În picioare țîrșie galoși din gumă fabricați pe la mijlocul secolului trecut. Degetele îi par niște gheare pămîntii, scorjite. În urma ei plutește tot timpul un miros greu de băutură proastă și tutun ieftin. Trebuie să aibă binișor peste o sută cincizeci de ani și continuă să înfrunte cu îndrîjire timpul. Nu are nici un fel de acte și demult a pierdut socoteala anilor. Chestiunea asta stîrnește deruta și oprobriul autorităților. Pentru a scăpa cu fața curată, reprezentanții lor susțin că bătrîna e dusă de-acasă și-și sfredelesc tîmpla cu degetul arătător.

— Nu cred, am spus, încercînd să leg rucsacul la gură. Caută să mă sperie, își închipuie că sînt un papă-lapte. Dar nu mă pierd eu așa ușor cu firea, am adăugat, dîndu-mă viteză. Nu-ți bate capul, Katy!

Pe zi ce trece devin tot mai convins că între mine și stră-străbunica (nu știu de cîte ori să adaug prefixul) mea Katy există o legătură misterioasă. Ne unește un cordon metafizic aruncat peste un veac, prin care comunicăm la modul telepatic. Numai să mi se întîmple ceva neplăcut, că de îndată stimuli de dincolo de puterea noastră de înțelegere o asaltează transmițîndu-i starea de pericol în care mă aflu. Un timp am crezut că sînt niște bizare coincidențe, însă treptat mi-am dat seama că efectul survine inexorabil în fiecare caz. Nici o abatere de la regulă, bătrîna își făcea apariția de fiecare dată pentru a se interesa ce și cum s-a întîmplat.

— Încep să mă calce pe nervi, preciză cu glas tabagic. În vocea sa ghiceam o nuanță de iritare ce prevestea pericol. O aud pe turbata aia cum mătură trotuarul... Numai să îndrăznească să intre, că moarte de om fac! Un încărcător plin îi bag în curul ei gras! Katy își îndreptă un deget înainte și ținti închizîndu-și ochiul drept. Îs în legitimă apărare în curtea mea, mama lor de golani! Îmi cunosc drepturile!...

Scoase apoi din buzunarul pardesiului vechiul Mauser și-l învîrti pe deget. N-are permis de port-armă, dar rog să păstrăm cu strășnicie acest secret. Un pistol e bun întotdeauna la casa omului. Nu știi cînd ai nevoie de o sculă ca asta. (Cîndva bătrîna a vrut să împuște un critic literar care scrisese cam sictirit despre cărțile mele. Voi regreta toată viața că n-am lăsat-o să-și facă treaba. Aștia nici nu merită altceva. Acum, asta e. E bine de știut, totuși!) Katy îmi ceru să abandonez ideea plecării. N-aveau decît să plece șarlatanii, de ce să le fac jocul? Să se care nemernicii și hoții, repeta, continuînd să jongleze cu pistolul.

Din cîte o știam, tare ar mai fi avut chef să tragem o raită prin împrejurimi și să ciuruim cîțiva nemernici. De felul ei, bătrîna e violentă și numaidecît îi sare țandăra. Bea sînge, așa cum alții

beau vin sau alte chestii. În preajma Crăciunului, cînd prin mahala se taie porcii, trece prin curțile oamenilor și dă peste cap cîte un cocteil de sînge cald, cu piper și spirt medicinal. Nimeni nu îndrăznește s-o refuze.

Însă acum îmi era teamă să nu-i crească tensiunea și să i se facă rău, Doamne ferește! Unde mai găsești una ca ea? O tipă strașnică, o doare-n cot de toate. Numai s-o vezi cum se oprește la vreun colț de stradă, își saltă pardesiul și face pipi cuprinsă de extaz. Uneori sloboade și cîte o rafală zgomotoasă de vînturi. Multă vreme orașul a fost intrigat de apucăturile bătrînei. Mai sînt probabil indivizi care dezaprobă urinatul în public, dar ei i se filfie. În copilărie îmi era rușine că sînt rudă cu această zărghită și mă prefăceam că n-o cunosc. Cu timpul, mi-am revenit. Iar acum chiar mi-ar părea rău s-o pierd. Am asigurat-o că mă voi întoarce după ce se liniștesc lucrurile. Să-i fiu alături. Katy are de gînd să se înscrie în cursa electorală pentru consiliul local și pentru nimic în lume n-aș vrea să ratez spectacolul. Deocamdată își face mîna împușcînd ciori cu pistolul.

*

Încet, încet mi-am revenit din reverie. În față, pe culoar, o stewardesă explica procedurile de urmat în caz de pericol. O aiureală. Într-un accident aviatic, ferească Sfîntul!, panica îi înnebunește pe toți. Cine mai respectă indicațiile însoțitoarei de bord? Și la ce folosesc ele? Nu mai uit cît de intrigat am fost cînd am urcat prima oară într-un avion și mi-am dat seama că nu am parașută în spațiul pentru bagaje. Mă așteptasem să ni se spună cum se folosește chestia aia. Îmi închipuiam că dacă se întîmplă ceva tragic, călătorii sînt aruncați ca barabulele printr-o trapă și pînă jos au tot timpul să exerseze deschiderea parașutelor. Nici vorbă de așa ceva, mi-au rîs în nas.

Urmăream fără interes maimuțăreala stewardesei. În lumina crepusculară, fețele călătorilor păreau cadaverice. Mulți dintre ei